

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. Κ. ΓΚΡΗΝ

ΤΟ ΡΟΖ ΠΑΡΑΒΑΝ

Ο νευρολόγος Ουίλλιαμ Ρόμπερτς διάβασε προσεχτικά το τηλεγράφημα της κόρης του: «Παρακαλώ έλθης γρήγορα στοπ άνησυχώ στοπ φιλιά.— 'Αναμπέλλα».

— Έχωσε κατόπιν το τηλεγράφημα στην τσέπη του και ψιθύρισε άπορώντας:

— Μά τί νά με θέλη άρά γε αυτό το εύλογημένο κορίτσι; Δέν ξέρει ότι δέν μπορώ ν' άφήσω ούτε μιά στιγμή την κλινική;

Τήν άλλη μέρα όμως, το πρωί, πήρε το άεροπλάνο υπό την Ουάσιγκτων για νά φτάση γρήγορα στη Νέα Υόρκη, όπου περνούσε το φθινόπωρο ή άμορφη μοναχοκόρη του 'Αναμπέλλα.

— Έχει τρελλάνει πολλούς με την γοητεία του αυτό τώ κορίτσι, συλλογιζόταν καθώς κύτταζε από τον ούρανο την καταπράσινη έξοχή. 'Ασφαλώς θά με θέλη για κανένα έρωτικό ζήτημα. Μήπως άποφάσισε νά παντρευτή; Μά ποιόν ξρά γε; Τόν Τόνου Μπράουν, τόν πρωταθλητή του «μπαίης-μπάλ»; Μήπως τόν δόκτορα Σμίτ; 'Η μήπως πήρε την άπόφασιν νά γίνη γυναίκα του γιατρού Ουίλσον, του παλιού συναδέλφου μου;

— Έφθασε στη Νέα Υόρκη με κάποια άνησυχία στην καρδιά, πού τόν σώτισε περισσότερο όταν βρήκε το σπίτι της κόρης του σιωπηλό κι' έρημο και την 'Αναμπέλλα στο κρεβάτι.

— Τί έχεις, παιδί μου; τή ρώτησε και την φίλησε στοργικά στο μέτωπο.

— Μπαμπά, έχω νά σου πώ πολλά πράγματα... του άπάντησε ή 'Αναμπέλλα με μισόσβυστη φωνή.

Κ' ύστερα πρόσθεσε:

— Συγχώρησέ με, μπαμπά, μά αυτό πού θά σου πώ είναι τόσο παράξενο πού θά με περάσης για τρελλή.

— Έλα, αυτά όλα είναι άνοησίες, έκανε ο Ρόμπερτς, προσπαθώντας νά γελάση. Πές μου τώρα τί έχεις;...

— Ξέρεις τόν γιατρό Ουίλσον... ψιθύρισε ή 'Αναμπέλλα.

— Έ, βέβαια, είμαστε παλιοί φίλοι... έκανε ο πατέρας της. Μά γιατί τόν ανακατώνεις σ' αυτό; την ιστορία;

— Γιατί μου ζήτησε νά γίνω γυναίκα του...

— Κι' εσύ, φυσικά, άρνήθηκες!..

— Όχι, μπαμπά, δέν άρνήθηκα...

Ο Ρόμπερτς κύτταξε την κόρη του άνήσυχος. Έκείνη έσκυψε το κεφάλι.

— Λοιπόν; Πάρα κάτω... έκανε άπότομα.

— Το έκανα όρκο πώς θά τόν παντρευτώ και του έπέτρεψα νά σου κάνη λόγο, συνέχισε ή 'Αναμπέλλα. Μά του είπα νά περιμένη πρώτα δεκαπέντε μέρες. Και νά τώρα, ύστερ' από μιά έβδομάδα, γνώρισα τόν Ντικ 'Αλλαν και τόν αγάπησα μ' ένα τρελλό και παράφορο έρωτα. Έγραψα λοιπόν στον γιατρό Ουίλσον, στην Ουάσιγκτων, του είπα τί είχε μεσολαθήσει και τόν παρακάλεσα νά μου δώση πίσω το λόγο μου και νά μή σου αναφέρη τίποτε άπ'

αυτή την ιστορία. Ο γιατρός Ουίλσον κράτησε την ύπόσχεσί του, μά...

— Η 'Αναμπέλλα στο σημείο αυτό άνατρίχιασε και σκεπάσθηκε καλύτερα με την άκρη της κουβέρτας.

— Τί ήθελες νά πής; την ρώτησε χλωμιάζοντας ο Ρόμπερτς.

— Νά, ότι ο γιατρός Ουίλσον, για νά μ' έκδικηθής, με βασανίζει τώρα μ' ένα παράξενο τρόπο. Άκουσε, μπαμπά. Από την ήμέρα πού του έγραψα πώς αγαπάω τόν Ντικ 'Αλλαν κι' ότι αυτόν θά παντρευτώ, έχω χάσει τόν ύπνο μου. Μόλις κλείσω τά μάτια μου, άκούω κάποιον νά φωνάζη τ' όνομά μου και ξυπνάω τρομαγμένη. Μά δέν είναι κανείς στην κάμαρά μου. Προσπαθώ τότε νά ξανακοιμηθώ, μά δέν μπορώ πειά. Μου φαίνεται πώς γίνουμαι έλαφρεια σαν σύννεφο, ότι όλα τά πράγματα γύρω μου σβύνουν σιγά-σιγά και ότι παύω πειά νά έξουσιάζω τόν έαυτό μου. Έπειτα περνά από ένα άτελειώτο γκριζο σύννεφο και ξαφνικά βρίσκομαι καθισμένη στο γραφείο του γιατρού Ουίλσον, πίσω από το ροζ παραβάν, όπως καθόμουν εκείνο το βράδυ πού τώ ρκίσθηκα νά γίνω γυναίκα του...

Ο νευρολόγος Ρόμπερτς κύτταξε ειρωνικά την κόρη του κ' ύστερα ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

— Αυτό είναι όλο; τής είπε.

— Η 'Αναμπέλλα όμως ψιθύρισε με άγωνία:

— Δέν μπορείς νά με καταλάβης, μπαμπά... Κι' όμως είναι άλήθεια!.. Δέν μπορώ πειά νά ύποφέρω αυτό το μαρτύριο... Προχθές καθόμουν στο σαλόνι με τόν Ντικ, όταν ξαφνικά πάλι, άκουσα νά με φωνάζουν. Έφριξα. Ο Ντικ μ' άρπαξε στην άγκαλιά του και πήρε ένα κηροπήγιο για ν' άμυνη. Μά δέν είδαμε τίποτε. Μονάχα ή φωνή άκουκουγόταν. Σε παρεκάλεσα, λοιπόν, νάρθης κοντά μου, για νά με σώσης από αυτό το μαρτύριο.. Δέν μπορώ πειά, μπαμπά, δέν άντέχω!..

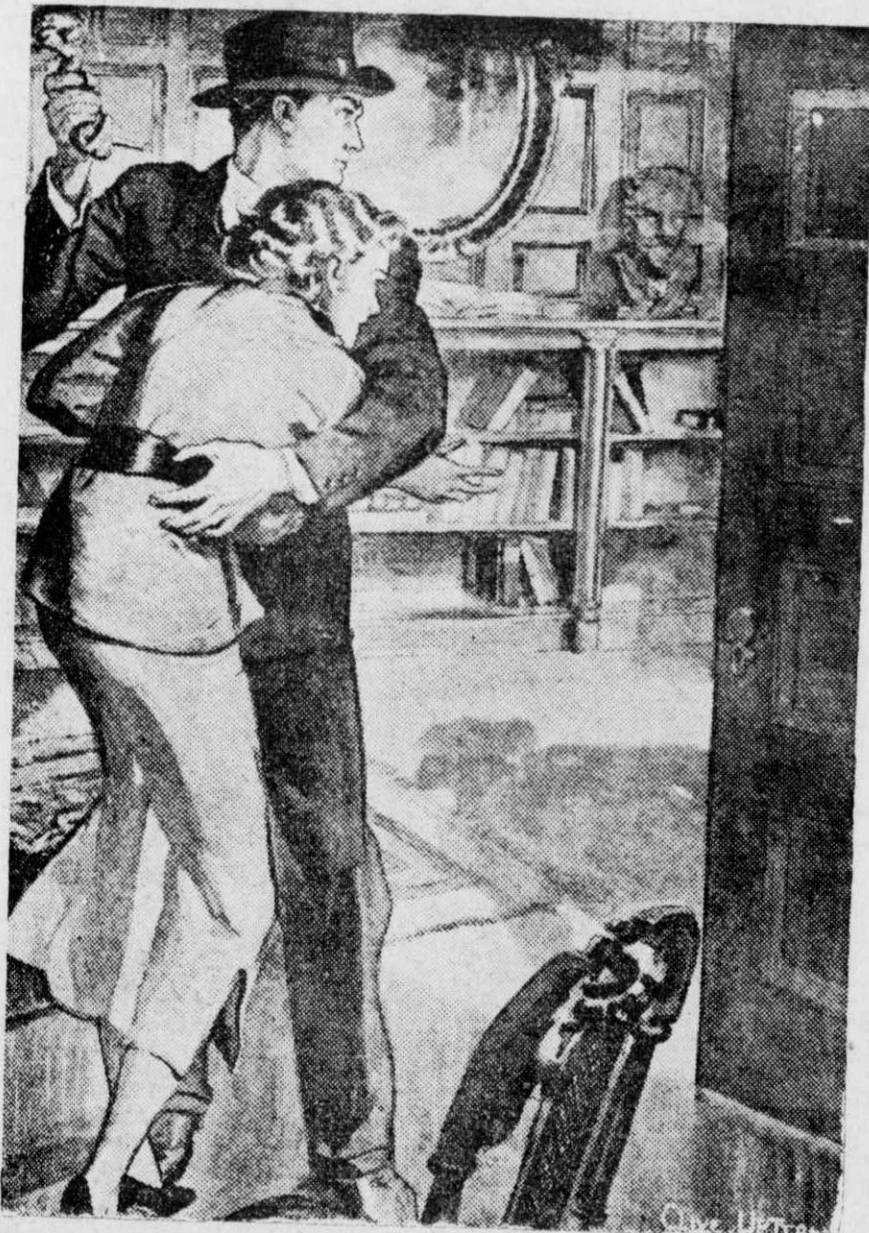
Ο Ρόμπερτς, πού είχε άνησυχήσει στην άρχή, τής χάριδεψε τά μαλλιά και τής είπε:

— Δέν είναι τίποτε... Μή φοβάσαι. Υποφέρεις από τά νεύρα σου. Θά γίνης γρήγορα καλά. Μά πρέπει ν' αλλάξης ζωή. Νά κάνης σπόρ, νά διασκεδάσης, νά γελάς, νά μη συλλογίζεσαι τίποτε... Ο Ντικ ξέρει τί έχεις;

— Ω, όχι, όχι! Έκανε ή 'Αναμπέλλα. Δέν του είπα τίποτε!

— Θαυμάσια! Λοιπόν, σήμερα θά σηκωθής από το κρεβάτι και θά κάνης την κούρα πού σου είπα...

Το βράδυ της ίδιας ήμέρας, ο Ρόμπερτς έφυγε για την Ουάσιγκτων. Ήταν άνήσυχος, αν και δέν ήθελε νά δείξη τίποτε. Ήξερε άπό καιρό τόν γιατρό Ουίλσον κι' έθαύμαζε τις έρευνές του για τά σκοτεινά πνευματιστικά προβλήματα και τις άπόκρυφες έπιστήμες... Θυμόταν μάλιστα πώς τά πειράματά του για τά μαγνητικά ρευστά, τούς άόρατους ψυχικούς δεσμούς πού συνδέουν τούς ανθρώπους μεταξύ τους και τόν ύπνωτισμό έξ άποστάσεως, τόν είχαν άφήσει κατάπλη-

Ο Ντικ μ' άρπαξε στην άγκαλιά του...

κτο. 'Ωστόσο, δίσταζε νά τὰ πιστέψη...

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, πού βρισκόταν στὴν κλινική του, ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα τῆς 'Αναμπέλλας πού ἔλεγε:

«Κι' ἀπόψε, μπαμπά...»

Πῆρε τὴν ἀπόφασιν τότε νὰ τηλεφωνήσῃ ἀμέσως τοῦ γιατροῦ Οὐίλσον. Τοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ καὶ τοῦ ὤρισε ραντεβού γιὰ τὸ βράδυ, στὸ σπίτι του.

'Απὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ ὄρεξ τοῦ φαινόταν ἀτελειώτες. Μὰ νύχτωσε ἐπὶ τέλους κι' ὁ Ρόμπερτς μ' ἕνα ταξί πῆγε στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ Οὐίλσον.

Γιὰ λίγες στιγμές, οἱ δύο ἄνδρες κυττάχτηκαν σιωπηλοί. 'Επειτα ὁ Ρόμπερτς εἶπε στὸν παλιὸ φίλο του:

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὴν 'Αναμπέλλα.

Ὁ γιατρός Οὐίλσον, ἕνας λεπτὸς ἄνδρας, σαρανταπέντε χρόνων, μὲ ἀσημένιους κροτάφους, κούνησε καταφατικά τὸ κεφάλι του. 'Επειτα τοῦ ἔδειξε μιὰ πολυθρόνα.

— Κάθησε, Ρόμπερτς, τοῦ εἶπε.

— 'Η 'Αναμπέλλα εἶνε ἀρρωστη... συνέχισε ἐκεῖνος. Ὑποφέρει ἀπὸ μιὰ μεγάλη νευρική ἐξάντλησι καὶ πιστεύει ὅτι ἐσὺ εἶσαι ἡ αἰτία...

— Ἀλήθεια; ἔκανε εἰρωνικά ὁ γιατρός Οὐίλσον.

— Δὲν πιστεύω τίποτε ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἱστορίες τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἐξ ἀποστάσεως, φώναξε θυμωμένος ὁ Ρόμπερτς κι' ἂν θέλησες νὰ ταράξης τὴν ψυχὴ τῆς κόρης μου μὲ τὰ τρελλὰ πειράματά σου, δὲν φέρθηκες τίμια!.. 'Η 'Αναμπέλλα μοῦ τὰ εἶπε ὅλα. Πρέπει νὰ καταλάβῃς, Οὐίλσον, ὅτι εἶνε ἕνα μικρὸ κορίτσι κι' ὅτι ἔκανε μιὰ τρέλλα δίχως νὰ τὴν συλλογιστῇ...

— 'Ἦταν δική μου!.. φώναξε ὁ γιατρός Οὐίλσον μὲ μιὰ τραγικὴ φωνή. Περίμενα τόσα χρόνια γιὰ νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου. 'Η καρδιά μου ἦταν δική της! Τίποτε δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ μᾶς χωρίσῃ!.. 'Αν μοῦ ἔλεγε ὄχι, θὰ καταλάβαινα πὼς ἦταν μιὰ αὐταπάτη καὶ θὰ ἠσύχαζα. Μὰ ἡ 'Αναμπέλλα μοῦ ὠρκίστηκε νὰ γίνῃ γυναῖκα μου καὶ ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ ψυχὴς μας ἐνώθησαν γιὰ πάντα! Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ σπάσῃ τὸν ψυχικὸ καὶ τὸν πνευτικὸ δεσμό μας. 'Η 'Αναμπέλλα εἶνε δική μου! Γιὰ πάντα! 'Εχω τὴ δύναμι νὰ τὴν κρατῶ, γιὰ πάντα, δική μου!..

— Εἶσαι τρελλός! ἔκανε σατισμένος ὁ Ρόμπερτς.

— 'Οχι, δὲν τρελλάθηκα ἀκόμα! φώναξε ὁ γιατρός Οὐίλσον. Καὶ νὰ, τώρα θὰ δῆς ἂν σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια...

Τὸ ἐκκρεμὲς χτύπησε δέκα φορές. Ὁ γιατρός Οὐίλσον ἔσθυσε τὸ φῶς. Τὸ γραφεῖο τότε βυθίστηκε μέσα στὸ σκοτάδι. 'Επειτα, ξαφνικά, φωτίστηκε τὸ ρόζ παραβάν πού ἦταν μπροστὰ στὸ τζάκι. Ὁ Ρόμπερτς εἶδε τὸν γιατρὸ Οὐίλσον γονατισμένον μπροστὰ σ' αὐτὸ κι' ἀνατρίχιασε. Ὁ γιατρός ψιθύρισε κάτι, ἕνα ὄνομα...

— 'Αναμπέλλα... 'Αναμπέλλα...

Στὸ παραβάν φάνηκαν τότε δύο λεπτὰ γυναικεῖα χέρια καὶ σὲ λίγο σὲ μιὰ θαμπὴ ὀμίχλη πού καθάρισε σιγά, σιγά παρουσιάσθηκε τὸ πρόσωπο τῆς 'Αναμπέλλας.

Ὁ Ρόμπερτς πῆγε νὰ τρελλαθῇ. Ὁ τρόμος τὸν εἶχε κάνει νὰ χάσῃ τὸ ἠθικό του.

Πρέπει νὰ σώσω τὴν κόρη μου, ψιθύρισε. Πρέπει νὰ τὴν σώσω.

Κι' ἀπότομα, σὰν τρελλός, ἄπλωσε γρήγορα τὰ χέρια του γιὰ ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὸν γιατρὸ Οὐίλσον. Μὰ ἐκεῖνος πρόλαβε κι' ἔσκυψε περισσότερο. Τὰ χέρια τοῦ Ρόμπερτς τότε ἔπεσαν πάνω στὸ παραβάν καὶ τὸ ξέσγισαν. Μέσα στὰ σκοτεινὰ ἀκούστηκε ἕνα οὐρλιασμα πόνου. Ὁ Ρόμπερτς, παραπατώντας σὰν μεθυσμένος, βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ γύρισε σὰν αὐτόματο στὸ σπίτι του. Τὸ πρῶτ' ἐξήγησε ξαφνικά, τρομαγμένος. Τοῦ εἶχαν φέρει ἕνα τηλεγράφημα:

«'Η 'Αναμπέλλα πέθανε ἀπόψε ξαφνικά στὶς 10. 'Ελάτε γρήγορα. Ντίζ 'Αλλάν».

Τὰ μάτια του θάμπωσαν. Δὲν ἔβλεπε πειὰ τίποτε μπροστὰ του. Ὁ γιατρός Οὐίλσον λοιπὸν εἶχε δίκιο... Ὁ τρελλός ἦταν αὐτός, ὁ Ρόμπερτς, πού εἶχε ξεσχίσει μὲ τὰ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΠΗΤΤΑ ΜΕ ΚΟΛΟΚΥΘΟΚΟΡΦΑΔΕΣ

(Κυκλαδική)

Διαλέγονται φρέσκες ἢ κορφάδες, δηλαδή μόνον τὰ ἄνθη καὶ κόβονται σὲ μικρότερα κομμάτια, ἀλατοπιπερώνονται καὶ σὲ μιὰ λεκάνη γίνεται ἕνας χυλὸς μὲ 50 δράμια ἀλεύρι καὶ νερὸ ἢ γάλα, πηκτὸς ὅπως γιὰ τηγάνισμα μπακαλιάρου. Προσθέτουμε 5—6 αὐγά καὶ ἔως 50 δράμια τυρὶ τριμμένο —ἀναλογία γιὰ μιὰ ὀκτὰ κορφάδες περίπου— βάζουμε καὶ λίγο ἀνιθο ψιλὸ ἢ μαϊντανὸ καὶ τὰ χύνουμε ἐντὸς βουτυρομένου ταψιοῦ —κρύο τὸ βούτυρο ἀλείφεται, γιὰ νὰ μείνῃ ἀρκετὸ στὸ ἀλειμμα— καὶ ψήνεται στὸ φούρνο ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας.

ΤΗΓΑΝΙΤΕΣ ΜΕ ΣΟΔΑ

Τὸ εἶδος αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὰ προχείρως γινόμενα γλυκύσματα καὶ τὰ ὁποῖα διαφέρουν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀναλόγως τῶν ὕλικῶν πού παράγει ὁ τόπος. Δηλαδή χρησιμοποιοῦν μέλι ἀντὶ ζάχαρι, λάδι ἀντὶ βούτυρο γιὰ τηγάνισμα καρύδια ἢ ἀμύγδαλα ἢ καὶ σισάμι κτλ. Ἡμπορεῖ καὶ τὸ ἀλεύρι ἀκόμη νὰ εἶνε κριθινὸ εἴτε σιταρένιο ἢ καὶ ἀνάμικτο. Γίνεται ἕνας χυλὸς μὲ ἀλεύρι καὶ νερὸ πολὺ πηκτὸς καὶ προσθέτουν λίγο ἀλάτι, λίγη ζάχαρι, ἕνα-δύο κουταλιὲς τοῦ γλυκοῦ σόδα, ἕνα ποτηράκι οὐζο ἢ μαστίχα. Τηγανίζονται δὲ μὲ λάδι ἢ βούτυρο ἢ λίπος σὲ βαθύ τηγάνι ἢ καραβάνα. Κόβετε ἀπὸ τὸ χυλὸ ἀπὸ μιὰ κουταλιά τῆς σούπας γιὰ κάθε τηγανίτα. Κατόπιν περιλούονται στὴν πιατέλα μὲ σιρόπι πυκνὸ ἢ μέλι χλιαρὸ καὶ πασπαλίζονται μὲ κανελλοζάχαρι καὶ χονδροκοπανισμένα καρύδια ἢ ἀ-

μύγδαλα ἢ σισάμι.

ΓΚΙΟΥΛΠΑΣΗ Ἡ ΜΠΟΥΤΙ ΣΤΟ ΧΑΡΤΙ

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζωγράφου)

Παίρνετε 1½ ἔως 2 ὀκάδες μπουτι —προτιμάτε νὰ εἶνε ἀπὸ 7 ἔως 12 μηνῶν ἀρνὶ ἢ βεργάδι— τὸ πλένετε, τὸ ἀφήνετε νὰ στεγνώσῃ καὶ τὸ τρυπᾶτε σὲ πολλὲς μεριές. Παίρνετε κατόπιν ἀλάτι (14 δρ. γιὰ κάθε ὀκτὰ), τὸ ἀνάλογο πιπέρι καὶ 4—5 κομμάτια σκόρδο, τὸ ὁποῖο κόβετε σὲ κομματάκια μικρά. Ἀνακατεύετε τὸ ἀλάτι, τὸ πιπέρι καὶ τὸ σκόρδο καὶ γεμίζετε τὶς τρύπες τοῦ μπουτιοῦ. Μετὰ βάζετε καὶ βούτυρο. Παίρνετε ὕστερα μιὰ κόλλα λαδόχαρτο, στρώνετε ἐπάνω φέτες ψωμιοῦ χονδρὲς ὡς ἕνα δάχτυλο κι' ἐπάνω ἀπὸ τὸ ψωμὶ βάζετε φέτες κεφαλοτύρι. Ἐπίσης, ἂν θέλουμε, σκορποῦμε καὶ 5—10 φετίτσες πατάτες. Κατόπιν δένουμε μὲ προσοχὴ τὸ μπουτι μέσα στὸ λαδόχαρτο, τυλίγουμε ἀπ' ἔξω ἐφημερίδες καὶ τὸ στέλνουμε στὸ φούρνο νὰ ψηθῇ μὲ σιγανὴ φωτιὰ 2½ ἔως 3 ὥρες. Καὶ γίνεται σὰν γλύκυσμα!

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

χέρια του τὸ ρόζ παραβάν κ' εἶχε ἔτσι κόψει τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῆς 'Αναμπέλλας.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀγόρασε μιὰ ἐφημερίδα. Κι' ἔμαθε πὼς ὁ γιατρός Οὐίλσον εἶχε τρελλαθῇ. Τὸν εἶχαν βρῆ γονατιστὸ μπροστὰ σ' ἕνα ξεσχισμένον παραβάν.

Ὁ Ρόμπερτς ἔνοιωσε νὰ παγώνῃ ἡ καρδιά του καὶ πρὶν χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του, κατάλαβε πὼς ἡ Ἐπιστήμη δὲν εἶνε τίποτε μπροστὰ στὰ ἄλυτα μυστήρια τῆς ψυχῆς...

Λ. Κ. ΓΚΡΗΝ

